روی خط جام جهانی

لامین یامال، نونومندز را مصدوم کرد!

پیروزی ۱ بر صفر تیم ملی اسپانیا مقابل پرتغال در مرحله یک‌هشتم نهایی جام جهانی ۲۰۲۶، تحت تأثیر مصدومیت شدید نونو مندز قرار گرفت؛ آسیبی که به باور کارشناسان، حاصل مستقیم سبک بازی ویرانگر لامین یامال بود. مدافع چپ پرتغال که از او به عنوان بهترین مدافع جهان یاد می‌شود، تنها ۵۴ دقیقه در زمین دوام آورد و پس از چند کورس فشرده با پدیده جوان لاروخا دچار مصدومیت شد. نمانیا ویدیچ، مدافع اسبق منچستریونایتد، با تمجید از این ستاره جوان او را «مسی کوچک» نامید و تأکید کرد هوش تاکتیکی و تغییر مسیرهای ناگهانی یامال، مهار او را برای هر مدافعی به یک چالش فیزیکی خطرناک تبدیل می‌کند. این مسابقه نشان داد نسل جدید فوتبال اسپانیا چگونه توازن بازی‌های بزرگ را تغییر می‌دهد. یامال اکنون از یک استعداد آینده‌دار به مهره‌ای تعیین‌کننده در قواره مدعیان توپ طلا تبدیل شده است.

بازگشت رسمی روزنیور به دنیای مربیگری

لیام روزنیور، سرمربی ۴۱ ساله انگلیسی، تنها سه ماه پس از برکناری از چلسی، با امضای قراردادی دو ساله به عنوان سرمربی جدید تیم «پاریس اف‌سی» در لیگ یک فرانسه انتخاب شد. این قرارداد قابلیت تمدید برای یک فصل دیگر را نیز دارد. روزنیور جانشین آنتوان کومبواره می‌شود که فصل گذشته این تیم را به رتبه یازدهم رسانده بود.

پروژه بلندپروازانه پاریس اف‌سی که از حمایت مالی خانواده آرنو و مجموعه ردبول برخوردار است، بر اساس کارنامه موفق روزنیور در توسعه بازیکنان جوان شکل گرفته است. مارکو نپه، مدیر ورزشی باشگاه، سبک مدرن و رهبری این مربی را عامل ارتقای سطح کیفی تیم دانست. روزنیور که پیش از این با استراسبورگ موفق به کسب سهمیه اروپایی شده بود، از ۲۲ اوت و در دیدار مقابل تروآ، کار خود را روی نیمکت این تیم پاریسی آغاز خواهد کرد.

زلزله در خط دفاعی توپچی‌ها

باشگاه آرسنال در پی نگرانی از جدایی احتمالی بن وایت، به دنبال جذب آرون وان-بیساکا، مدافع راست پیشین منچستریونایتد و فعلی وستهم است. آرسنال نام این مدافع ۲۸ ساله را که پس از سقوط وستهم به دسته پایین‌تر در لیست فروش قرار گرفته، در صدر فهرست خرید خود قرار داده است. وان-بیساکا اخیراً نمایش درخشانی با تیم ملی جمهوری دموکراتیک کنگو در جام جهانی ۲۰۲۶ داشت.

میکل آرتتا شیفته توانایی‌های فوق‌العاده این بازیکن در نبردهای تک‌به‌تک است و او را مکمل مناسبی برای ژورین تیمبر می‌داند. از سوی دیگر، آینده بن وایت به دلیل پیشنهادهای جذاب از اروپا و عربستان صعودی و همچنین مصدومیت شدیدی که باعث از دست رفتن فینال لیگ قهرمانان و جام جهانی برای او شد، در هاله‌ای از ابهام است. آرسنال برای تقویت خط دفاعی خود، گزینه‌های دیگری مانند ژول کنده و ازری کونسا را نیز زیر نظر دارد.

واکنش بالوگان و پوچتینو به ماجرای جنجالی

شکست سنگین ۴ بر ۱ ایالات متحده مقابل بلژیک و حذف از جام جهانی ۲۰۲۶، تحت‌الشعاع رسوایی تعلیق کارت قرمز فولارین بالوگان با مداخله مستقیم دونالد ترامپ قرار گرفت. بالوگان که در دیدار با کیپ‌ورد اخراج شده بود، با فشار کاخ سفید و رایزنی تلفنی ترامپ با جیانی اینفانتینو، توسط فیفا بخشیده شد و در ترکیب اصلی مائوریسیو پوچتینو قرار گرفت.

با این حال، حضور جنجالی مهاجم موناکو ثمری نداشت و آمریکا وداع تلخی با جام داشت. بالوگان پس از بازی با پذیرش تصمیمات، عملکرد برتر بلژیک را ستود. این ماجرا موجی از جنجال‌ها را برانگیخت؛ پوچتینو با ابراز ناامیدی شدید از ورود سیاست به فوتبال، از تهدیدها و پیام‌های منفی علیه خود انتقاد کرد. در سمت مقابل، رودی گارسیا، سرمربی بلژیک، ضمن انتقاد از تصمیم فیفا، بالوگان را از این حواشی متمایز دانست و رفتار او را تحسین کرد.

انتقاد تند کارشناسان از مارتینز

در پی حذف ناامیدکننده پرتغال از جام جهانی ۲۰۲۶ با شکست ۱ بر صفر مقابل اسپانیا، کریس ساتن، کارشناس برجسته BBC، حملات شدیدی را علیه روبرتو مارتینز مطرح کرد. ساتن معتقد است مارتینز به جای اتخاذ تصمیمات شجاعانه فنی، تحت تأثیر نام‌ها قرار گرفته و فرصت‌سوزی بزرگی انجام داده است. او این اتفاق را تکرار سناریوی تلخ نسل طلایی بلژیک برای ستاره‌های پرتغال دانست.

پرتغال با وجود ستارگانی چون فرناندز، سیلوا و رونالدو نتوانست بازی هجومی ارائه دهد. اندکی پس از این انتقادات و حذف تلخ، روبرتو مارتینز رسماً پایان مأموریت و جدایی خود از تیم ملی پرتغال را اعلام کرد. در همین حال، رودی گارسیا، سرمربی بلژیک پس از صعود به یک‌چهارم نهایی، این پیروزی را به هواداران تقدیم کرد و تنها نکته تاریک شب خود را مصدومیت آماده اونانا دانست.

چرا نسل طلایی پرتغال در جام جهانی ۲۰۲۶ فروپاشید؟

۷ اشتباه مرگبار مارتینز

گزارش یک

فرخ حسابی
خبرنگار

حذف پرتغال در مرحله یک‌هشتم نهایی جام جهانی ۲۰۲۶ برابر اسپانیا، پایان تلخی برای تیمی بود که بسیاری آن را یکی از مدعیان اصلی قهرمانی می‌دانستند. شکست یک بر صفر در دقایق پایانی، تنها نتیجه یک مسابقه نبود بلکه پایان پروژه‌ای بود که از زمان حضور روبرتو مارتینز روی نیمکت پرتغال با هدف فتح جام جهانی آغاز شده بود. اکنون رسانه‌های پرتغال معتقدند این ناکامی حاصل مجموعه‌ای از اشتباهات فنی، مدیریتی و حتی حواشی خارج از زمین بوده است.

ناتوانی در ساختن یک تیم واقعی

نخستین ایراد بزرگ مارتینز، ناتوانی در تبدیل مجموعه‌ای از ستاره‌های بزرگ به یک تیم منسجم بود. پرتغال با بازیکنانی مانند کریستیانو رونالدو، برونو فرناندز، ویتینیا، ژوائو نوس، برناردو سیلوا و رافائل لیائو وارد جام جهانی شد، اما هرگز نتوانست هویت تیمی پیدا کند. بازی‌های پرتغال بیش از حد به درخشش‌های فردی وابسته بود؛ گاهی نبوغ رونالدو، گاهی نفوذهای رافائل لیائو، گاهی واکنش‌های درخشان دیوگو کاستا و یا جنگندگی رناتو ویگا، تیم را نجات می‌دادند. اما خبری از یک ساختار تاکتیکی هماهنگ نبود و همین مسأله باعث شد پرتغال مقابل تیم‌های بزرگ حرفی برای گفتن نداشته باشد.

استفاده نادرست از مهره‌ها

دومین مشکل بزرگ، افت محسوس ستاره‌های خط میانی بود. بازیکنانی مانند ویتینیا، ژوائو نوس و برونو فرناندز که فصلی فوق‌العاده را در باشگاه‌هایشان پشت سر گذاشته بودند، در جام جهانی بسیار پایین‌تر از سطح واقعی خود ظاهر شدند. فشردگی مسابقات باشگاهی و خستگی جسمانی روی عملکرد آنها تأثیر گذاشت، اما رسانه‌های پرتغال معتقدند بخش مهمی از این افت به تصمیمات مارتینز بازمی‌گشت زیرا برخی بازیکنان در پست‌هایی بازی کردند که با نقش همیشگی‌شان تفاوت داشت. برناردو سیلوا نیز پیش‌تر اعتراف کرده بود بازی در نقش‌های متفاوت، کیفیت او را کاهش داده است.

تداخل وظایف

یکی از مهم‌ترین انتقادها به مارتینز، نحوه استفاده از ویتینیا بود. این هافبک در پاری‌سن‌ژرمن رهبر خط میانی است و آزادی کامل برای هدایت جریان بازی دارد، اما در تیم ملی، حضور همزمان برونو فرناندز در همان منطقه باعث شد وظایف این دو بازیکن با یکدیگر همپوشانی پیدا کند.

در نتیجه، نه ویتینیا توانست بازیسازی همیشگی خود را انجام دهد و نه برونو فرناندز به مهره تأثیرگذار تبدیل شد. این تداخل تاکتیکی باعث شد خط میانی پرتغال خلاقیت و ریتم لازم را از دست بدهد و مهاجمان نیز تغذیه مناسبی دریافت نکنند.

> شکست برابر اسپانیا تنها پایان حضور پرتغال در جام جهانی نبود؛ بلکه پایان پروژه روبرتو مارتینز نیز محسوب می‌شود. با جدایی قریب‌الوقوع این مربی و احتمال سپردن هدایت تیم به ژرژ ژسوس، فوتبال پرتغال وارد فصل تازه‌ای خواهد شد

نیمکت‌نشینی مهره‌های آماده

اگرچه مارتینز در طول مسابقات از ۲۲ بازیکن استفاده کرد، اما توزیع دقایق بازی بسیار ناموزون بود. چند بازیکن حتی یک دقیقه هم فرصت حضور در میدان پیدا نکردند و برخی مهره‌های آماده نیز تقریباً نادیده گرفته شدند.

گونچالو راموس که هر زمان فرصت بازی پیدا کرد عملکرد خوبی داشت، تنها ۳۵ دقیقه در کل مسابقات به میدان رفت و مقابل اسپانیا اصلاً بازی نکرد. فرانسیسکو ترینکائو، سامو کوشتا و مانئوس نونس نیز سهم بسیار اندکی از دقایق بازی داشتند. در مقابل، نفرات اصلی تقریباً بدون استراحت بازی کردند. دیوگو کاستا و رناتو ویگا تمام ۴۵۰ دقیقه را در زمین بودند و کریستیانو رونالدو نیز با وجود ۴۱ سال سن، بیش از ۴۴۰ دقیقه بازی کرد؛ موضوعی که نشانه‌ای از مدیریت محافظه‌کارانه مارتینز بود.

حاشیه‌های غیرضروری

یکی دیگر از عوامل حاشیه‌ساز، ماجرای حضور بازیکنان در ساحل محل اردوی تیم بود. تصاویر منتشرشده از تمرینات و لحظات استراحت بازیکنان، این تصور را در رسانه‌ها ایجاد کرد که تیم ملی پرتغال بیش از حد در فضای تفریحی قرار دارد. هرچند بازیکنان از رسانه‌ها بابت بزرگنمایی این موضوع انتقاد کردند، اما گزارش‌ها نشان می‌دهد خود فدراسیون پرتغال خبرنگاران را برای پوشش این برنامه دعوت کرده بود و بسیاری از بازیکنان نیز تصاویر آن را در شبکه‌های اجتماعی منتشر کردند؛ اتفاقی که تمرکز تیم را تحت تأثیر قرار داد.

اختلافات با فدراسیون

مشکلات تنها به زمین مسابقه محدود نبود. از زمان روی کار آمدن پدرو پروئنسا به عنوان رئیس فدراسیون فوتبال پرتغال، آینده مارتینز در هاله‌ای از ابهام قرار گرفت.

قهرمانی در لیگ ملت‌های اروپا در سال ۲۰۲۵ حضور او را تا جام جهانی تمدید کرد، اما اختلاف دیدگاه میان سرمربی و مدیران فدراسیون آشکار بود. در حالی که رئیس فدراسیون هدف تیم را حضور در نیمه‌نهایی اعلام می‌کرد، مارتینز از همان ابتدا تنها درباره عبور از مرحله گروهی و حرکت گام‌به‌گام صحبت می‌کرد؛ اختلافی که نشان‌دهنده نبود هماهنگی در رأس فوتبال پرتغال بود.

نقش رونالدو و شکاف‌های رختکن

آخرین محور انتقادها به نقش کریستیانو رونالدو بازمی‌گردد. گزارش رسانه پرتغالی مدعی است که اگرچه رونالدو همچنان رهبر تیم بود، اما گاهی فاصله او با سایر بازیکنان و شکل تعاملش با گروه، باعث ایجاد شکاف‌هایی در رختکن شد.

به باور نویسنده، در تیمی متشکل از ستاره‌های بزرگ فوتبال اروپا، کوچکترین فاصله میان رهبر تیم و سایر بازیکنان می‌تواند روی همدلی و هماهنگی اثر بگذارد؛ موضوعی که شاید در زمین مسابقه کاملاً آشکار نبود، اما در عملکرد کلی تیم بی‌تأثیر هم نبود.

در نهایت، شکست برابر اسپانیا تنها پایان حضور پرتغال در جام جهانی نبود؛ بلکه پایان پروژه روبرتو مارتینز نیز محسوب می‌شود. با جدایی قریب‌الوقوع این مربی و احتمال سپردن هدایت تیم به ژرژ ژسوس، فوتبال پرتغال وارد فصل تازه‌ای خواهد شد. نسلی که از نظر کیفیت فردی یکی از بهترین نسل‌های تاریخ این کشور به شمار می‌رود، هنوز فرصت موفقیت دارد، اما این بار نیازمند هویت تیمی، مدیریت بهتر و تصمیم‌های متفاوت است.

لوکباکیو پاسخ منتقدان را در زمین داد

ستاره بنفیکا، مهره کلیدی بلژیک

چهره

دودی لوکباکیو پس از هفته‌هایی پر از انتقاد و نیمکت‌نشینی، سرانجام در حساس‌ترین مقطع جام جهانی ۲۰۲۶ فرصت درخشش پیدا کرد و با نمایش تأثیرگذار خود مقابل آمریکا، به یکی از ستاره‌های صعود بلژیک به مرحله یک‌چهارم نهایی تبدیل شد. وینگر ۲۸ ساله بنفیکا که برای نخستین بار در این تورنمنت از ابتدا در ترکیب اصلی «شیاطین سرخ» قرار گرفت، نه تنها در فاز هجومی مؤثر ظاهر شد، بلکه عملکرد دفاعی‌اش نیز تحسین کارشناسان و رسانه‌های کشورش را برانگیخت.

لوکباکیو که در مرحله قبل برابر سنگال نیز پس از ورود به زمین جریان بازی را تغییر داده بود، این بار از اعتماد کادر فنی بهترین استفاده را برد. او با دوندگی، خلاقیت و مشارکت در هر دو فاز بازی، نقش مهمی در پیروزی قاطع بلژیک برابر آمریکا ایفا کرد؛ دیداری که بسیاری آن را کامل‌ترین نمایش این تیم در جام جهانی می‌دانند.

تحسین کارشناسان

عملکرد لوکباکیو بازتاب گسترده‌ای در رسانه‌های بلژیک داشت. نوردین جباری، مهاجم سابق تیم ملی بلژیک معتقد است این بازیکن باید به مهره ثابت ترکیب اصلی تبدیل شود.

او گفت: «لوکباکیو دقیقاً شخصیتی را دارد که این تیم به آن نیاز دارد. او بیش از حد نیمکت‌نشین بوده و به همین دلیل نتوانسته کیفیت واقعی خود را نشان دهد. اگر به صورت مداوم بازی کند، هم از نظر ذهنی قوی‌تر می‌شود و هم می‌تواند به یکی از مهره‌های تعیین‌کننده تیم تبدیل شود.» روزنامه‌های بلژیکی نیز عملکرد این بازیکن را یکی از نقاط قوت تیم دانستند به‌ویژه اینکه او علاوه بر وظایف هجومی، در بازگشت به دفاع نیز نمایش کم‌نقصی داشت؛ موضوعی که پیش از این کمتر در بازی‌های او دیده می‌شد.

فراتر از یک وینگر هجومی

روزنامه درنیر با اختصاص نمره ۸.۵ از ۱۰، لوکباکیو را پس از شارل دکتلار، دومین بازیکن برتر میدان معرفی کرد.

این روزنامه نوشت: «او نیمه نخست فوق‌العاده‌ای را پشت سر گذاشت و بارها مدافعان آمریکا را به دردسر انداخت. در کنار وظایف هجومی، مسئولیت‌های دفاعی خود را نیز به بهترین شکل انجام داد و همکاری مؤثری با تیموتی کاستانیه در جناح راست داشت.»

در مقابل، روزنامه نیوزبلاد با وجود دادن نمره پایین‌تر، همچنان عملکرد او را مثبت ارزیابی کرد و نوشت: «شروع بسیار خوبی داشت و کنترل توپ از او تقریباً غیرممکن بود. هرچند در ادامه کمی از جریان بازی خارج شد، اما همچنان یکی از خلاق‌ترین بازیکنان بلژیک بود.»

نقش مؤثر در صعود بلژیک

لوکباکیو ۶۷ دقیقه در میدان حضور داشت و در شکل‌گیری نخستین گل تیمش نقش مهمی ایفا کرد. ارسال بلند و دقیق او از سمت راست، آغازگر حمله‌ای شد که در نهایت با گل شارل دکتلار به پایان رسید.

او همچنین در اواخر نیمه نخست روی یک ضربه ایستگاهی با ضربه سر دروازه آمریکا را تهدید کرد که توپ با اختلافی اندک از کنار تیر دروازه به بیرون رفت.

این نمایش باعث شد بسیاری از رسانه‌های بلژیک معتقد باشند که لوکباکیو سرانجام جایگاه واقعی خود را در ترکیب تیم ملی پیدا کرده و می‌تواند در ادامه مسابقات نیز یکی از مهره‌های کلیدی تیم باشد.

هنوز می‌توانم بهتر شوم

لوکباکیو پس از پایان مسابقه، با وجود تحسین گسترده رسانه‌ها، از عملکرد خود کاملاً راضی نبود و تأکید کرد که هنوز جای پیشرفت دارد.

او گفت: «هنوز باورمان نشده که به مرحله یک‌چهارم نهایی رسیده‌ایم. به تیم افتخار می‌کنم؛ هر بازی بهتر می‌شویم و این اعتمادبه‌نفس زیادی به ما داده است. مقابل آمریکا تقریباً یک بازی کامل انجام دادیم و بسیار متمرکز بودیم. در نبردهای تن‌به‌تن برتری داشتیم و از فرصت‌هایمان استفاده کردیم؛ چیزی که در بازی‌های قبلی کم داشتیم.»

برزیل در تاریک‌ترین دوران فوتبال خود

نسل ناکام

سوژه

حذف برزیل از جام جهانی ۲۰۲۶ با شکست ۲ بر یک برابر نروژ، تنها یک ناکامی ورزشی نبود؛ بلکه نمادی از پایان نسلی بود که سال‌ها وعده بازگرداندن سلسائو به قله فوتبال جهان را می‌داد اما هرگز به آن نرسید. اشک‌های نیمار پس از سوت پایان، تصویری ماندگار از حسرتی بود که اکنون به ۲۸ سال انتظار برزیل برای فتح ششمین جام جهانی گره خورده است.

کارلو آنچلوتی که با امید آغاز یک دوره تازه هدایت برزیل را برعهده گرفته بود، پس از حذف تیمش این شکست را «ناامیدی عمیق» توصیف کرد. برزیل برای نخستین بار از سال ۱۹۹۰ در مرحله یک‌هشتم نهایی جام جهانی حذف شد و بار دیگر مقابل یک تیم اروپایی از ادامه رقابت‌ها بازماند؛ اتفاقی که نشان می‌دهد سلسائو همچنان از بازگشت به روزهای طلایی فاصله زیادی دارد.

نیمار که نخستین بازی ملی خود را در سال ۲۰۱۰ در همین ورزشگاه انجام داده بود، این بار با چشمانی اشکبار زمین را ترک کرد و گفت: «تلاش کردم، همه چیزم را گذاشتم، اما حالا همه چیز تمام شده است.» بسیاری این جمله را خداحافظی غیررسمی ستاره ۳۴ ساله فوتبال برزیل از جام جهانی تعبیر کردند؛ بازیکنی که با وجود استعداد فوق‌العاده، هرگز نتوانست رؤیای قهرمانی جهان را برای کشورش محقق کند.

رسانه‌های برزیل نیز با لحنی تند از پایان «نسل ناکام» سخن گفتند. روزنامه‌ها از پایان عصر نیمار و آغاز «دوران تاریک» فوتبال برزیل نوشتند؛ دورانی که پس از نسل‌های افسانه‌ای گارینشا، پله، روماریو و رونالدو، هنوز جانشین شایسته‌ای برای افتخارات گذشته پیدا نکرده است.

پس از حذف، بازیکنان برزیل حاضر به گفت‌وگو با خبرنگاران نشدند، اما مارکینیوش، کاپیتان تیم، مسئولیت شکست را پذیرفت و تأکید کرد بازیکنان باتجربه باید پاسخگوی این ناکامی باشند تا نسل جوان در فضایی آرام‌تر مسیر آینده را ادامه دهد. او همچنین به آشفتگی چند سال اخیر فوتبال برزیل اشاره کرد؛ دورانی که با تغییرات متعدد روی نیمکت، اختلافات مدیریتی و نتایج ضعیف در انتخابی جام جهانی همراه بود.

در طول مسابقات نیز برخی بازیکنان باتجربه به فاصله برزیل با قدرت‌های بزرگ فوتبال جهان اذعان کرده بودند؛ اظهارنظری که با واکنش منفی اسطوره‌های فوتبال این کشور روبه‌رو شد. با این حال، عملکرد تیم نشان داد این اختلاف کیفیت، دست‌کم در شرایط فعلی، واقعیتی انکارناپذیر است.

یکی از مشکلات مهم برزیل، ترکیب نامتوازن و سالخورده تیم بود. بازیکنانی مانند کاسمیرو، دانیلو، آلیسون و مارکینیوش در سال‌های پایانی دوران حرفه‌ای خود قرار دارند و برخلاف نسل‌های گذشته، برزیل دیگر مهاجمی در کلاس جهانی مانند رونالدو نازاریو در اختیار ندارد. حتی حضور ستارگانی مانند وینیسیوس جونیور نیز نتوانست این خلأ را جبران کند.

تصمیمات آنچلوتی نیز از انتقادها در امان نماند. دعوت از نیمار با وجود دوری طولانی مدت از تیم ملی، کنار گذاشتن برخی مهاجمان آماده و تغییرات متعدد در خط حمله، از جمله مواردی بود که مورد اعتراض کارشناسان قرار گرفت. هرچند آنچلوتی معتقد بود تصمیماتش بر پایه آمار و شرایط بازیکنان اتخاذ شده، اما روند مسابقات نشان داد بسیاری از این انتخاب‌ها نتیجه مطلوبی نداشته است.

در دیدار برابر نروژ، برزیل با وجود خلق موقعیت‌های متعدد و از دست دادن یک ضربه پنالتی، نتوانست برتری خود را به گل تبدیل کند. ورود نیمار در دقایق پایانی نیز نه‌تنها تغییری در روند بازی ایجاد نکرد، بلکه به گفته برخی کارشناسان، باعث از بین رفتن نظم دفاعی تیم شد و نروژ از همین فضا برای ضربه نهایی استفاده کرد.

رکورد تاریخی که لاروخا را به رؤیای قهرمانی نزدیک کرد

دیوار نفوذناپذیر اسپانیا

گزارش

اسپانیا در جام جهانی ۲۰۲۶ شاید به اندازه تیم افسانه‌ای سال ۲۰۱۰ با فوتبال مالکانه و تیکی تاکای خیره‌کننده چشم‌ها را خیره نکرده باشد، اما تیم لوئیس دلافوئنته با سلاحی متفاوت در مسیر قهرمانی پیش می‌رود، دفاعی مستحکم که تاکنون هیچ تیمی نتوانسته آن را بشکند.

لاروخا با پیروزی یک بر صفر مقابل پرتغال در مرحله یک‌هشتم نهایی، درست مانند جام جهانی ۲۰۱۰، راهی جمع هشت تیم برتر شد و حالا تنها سه پیروزی با دومین قهرمانی تاریخ خود در جام جهانی فاصله دارد. اگر شانزده سال پیش ژاوی، آندرس اینیستا و داوید ویا ستاره‌های اصلی اسپانیا بودند، این بار انسجام دفاعی، نظم تاکتیکی و روحیه جمعی، مهم‌ترین برگ برنده این تیم محسوب می‌شود.

رکورد

بزرگترین نقطه قوت اسپانیا در این دوره، عملکرد فوق‌العاده خط دفاعی است. شاگردان دلافوئنته در پنج مسابقه خود حتی یک گل هم دریافت نکرده‌اند و تنها تیم باقی‌مانده در جام جهانی هستند که همچنان دروازه‌اش بسته مانده است.

فراتر از این، اسپانیا رکوردی تاریخی را نیز به نام خود ثبت کرده است. این تیم با ثبت شش کلین‌شیت متوالی در جام جهانی، رکورد پیشین ایتالیا در سال ۱۹۹۰ و سوئیس در فاصله سال‌های ۲۰۰۶ تا ۲۰۱۰ را پشت سر گذاشت و به نخستین تیم تاریخ مسابقات تبدیل شد که به چنین دستاوردی می‌رسد. رکورد بدون گل خورده اسپانیا اکنون به ۶۰۹ دقیقه رسیده؛ آماری که نشان می‌دهد استحکام دفاعی، مهم‌ترین عامل موفقیت این تیم در مسیر صعود بوده است.

اتحاد بالاتر از ستاره‌ها

لوئیس دلافوئنته پس از پیروزی برابر پرتغال، راز موفقیت تیمش را تنها به مسائل فنی محدود ندانست. سرمربی اسپانیا تأکید کرد که همدلی، فداکاری و تلاش جمعی، پایه‌های اصلی این تیم را تشکیل می‌دهد. به گفته او، همه بازیکنان برای یکدیگر می‌دوند، در دفاع مشارکت می‌کنند و کاملاً به برنامه تاکتیکی تیم متعهد هستند؛ موضوعی که باعث شده اسپانیا حتی مقابل تیم‌های قدرتمند نیز کمتر دچار مشکل شود.

گیلم بالاگه، کارشناس فوتبال اسپانیا نیز معتقد است بزرگترین ویژگی این نسل، اتحاد فکری بازیکنان است. او می‌گوید اعضای تیم به یک هدف مشترک باور دارند و همین انسجام، اسپانیا را به تیمی بسیار سخت برای شکست دادن تبدیل کرده است.

سیمون تاریخ‌ساز شد

در قلب این موفقیت، نام اونای سیمون بیش از همه به چشم می‌آید. دروازه‌بان اسپانیا با بسته نگه داشتن دروازه خود مقابل پرتغال، رکورد تاریخی جدیدی در جام جهانی ثبت کرد و از رکوردهای والتر زنگا و ایکر کاسیاس عبور کرد.

نکته قابل توجه این است که سیمون برای ثبت این رکورد، مجبور به انجام سیوهای معجزه‌آسا نشده است. ساختار دفاعی اسپانیا آن‌قدر منظم عمل کرده که حریفان به ندرت فرصت خلق موقعیت‌های خطرناک پیدا کرده‌اند.

در مقابل او نیز زوج آیمریک لاپورت و پائو کوبارسی عملکردی کم‌نقص داشته‌اند و در کنار پدرو پورو و مارک کوکوریا، یکی از بهترین خطوط دفاعی سال‌های اخیر فوتبال اسپانیا را شکل داده‌اند.

رودری، مغز متفکر تیم

اگرچه مهاجمانی مانند میکل اویارزابال، لامین یامال و پدری در خط حمله حضور دارند، اما بسیاری از کارشناسان معتقدند رودری همچنان مهم‌ترین بازیکن این تیم است.

هافبک اسپانیا با کنترل ریتم مسابقه و حمایت دائمی از خط دفاع، تعادل فوق‌العاده‌ای به تیم بخشیده است. بالاگه از او به عنوان «فانوس دریایی اسپانیا» یاد می‌کند؛ بازیکنی که هم در مالکیت توپ و هم در فاز دفاعی، نقشی تعیین‌کننده ایفا می‌کند.

مدعی جدی قهرمانی

اسپانیا پس از قهرمانی جهان در سال ۲۰۱۰، سال‌های پر فراز و نشیبی را پشت سر گذاشت. حذف زودهنگام در دو جام جهانی متوالی و ناکامی در مراحل حذفی، باعث شد بسیاری تصور کنند دوران طلایی لاروخا به پایان رسیده است.

اما اکنون، قهرمان اروپا با ترکیبی جوان، منسجم و از نظر تاکتیکی بسیار پخته، بار دیگر خود را در جمع اصلی‌ترین مدعیان قهرمانی قرار داده است. هرچند نمایش این تیم برابر پرتغال از نظر هجومی چندان درخشان نبود، اما بسیاری از کارشناسان معتقدند اسپانیا هنوز به اوج توانایی خود نرسیده است.

اکنون بلژیک در مرحله یک‌چهارم نهایی انتظار شاگردان دلافوئنته را می‌کشد، اما نگاه بسیاری از فوتبال‌دوستان به احتمال تقابل اسپانیا و فرانسه در نیمه‌نهایی دوخته شده است؛ دیداری که می‌تواند بزرگترین آزمون لاروخا در مسیر فتح دومین جام جهانی باشد.

تا اینجای مسابقات، اسپانیا ثابت کرده است که برای قهرمانی، تنها داشتن خط حمله‌ای پرستاره کافی نیست؛ گاهی مستحکم‌ترین دیوار دفاعی، مطمئن‌ترین مسیر رسیدن به جام است.